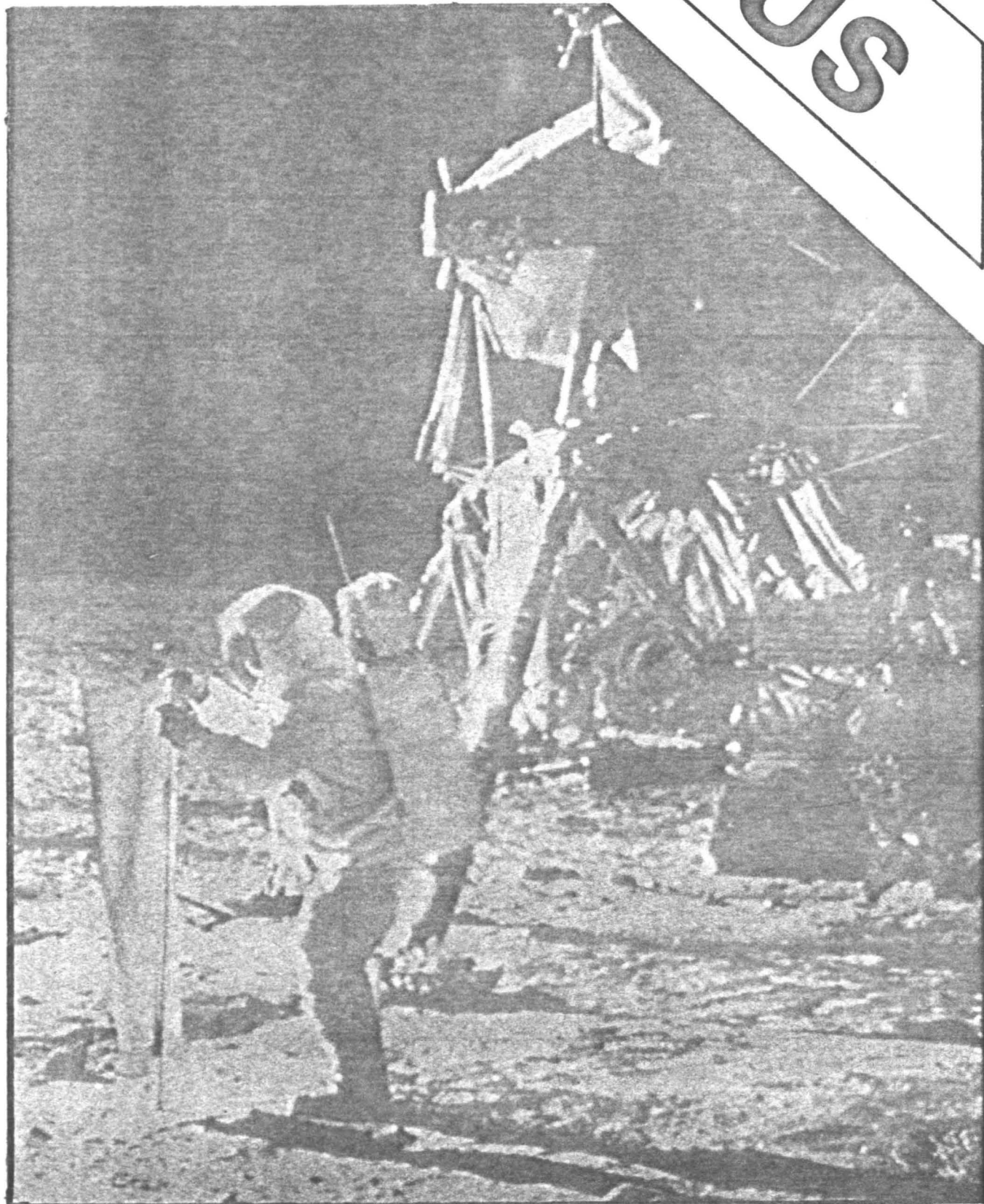

1979

ARGUS

Nr. 4

ARGUS NR. 4
Årgång 4 1979

Argus är en medlems-
tidning för UFO Gävle-
borg som är medlem i
Riksorganisationen
UFO-Sverige.

Argus utkommer med sex
nummer per år och in-
går i medlemsavgiften.

ANSVARIG UTGIVARE:

Styrelsen
Ordf. E.Nyström
V.Ordf. O.Strand
Skr. L.Strid
Kassör tf. B.Öhman

UFO - GÄVLEBORG

ADRESS: Gävleborgs
UFO-Förening c/o
Eskil Nyström
Mossvägen 23a
Sandviken.

telf: 026/275920

MEDLEMSSKAP:

40 kr/år Fam.kort 60
kr/år Pensionärer, och
skolungdom under
18 år 20 kr/år
Medlemsavgiften in-
sättes på postgiro
21 45 89 - 4

OMSLAGSBILDEN:

Första månlandningen.
Man ser månlandaren och
Edwin Aldrin stående
på månytan.

REDAKTIONELLT.

Det är beklagligt att varje gång någon skriver redaktionellt, måste man beklaga saker som har pådragit försening av skrivning och tryckning av tidningen Argus. Vi hade beräknat att 6 nummer, skulle komma ut detta år, vilket inte kommer att hända.

En sorglig händelse inträffade i vår förening tidligare i höst. Vår kassör, materialförvaltare och medhjälpare till skrivning av tidningen har hastigt avlidit. Vilket är sorgligt.

Hans bortgång påverkade arbetet med tidningen i sin helhet.

Vår förening är underbemannad med aktiva medlemmar. Detta påverkar våra aktiviteter på samtliga områden vilket ni säkert har märkt. Därför ber vi alla intresserade medlemmar att höra av sig till oss så snabbt som möjligt, för att tidningen fortfarande skall komma ut.

Kontakten från Riksorganisationen har inte varit som vi har räknat med, under det gångna året.

Jag kan säga att Riksorganisationens Centralgrupp, har påverkat föreningen i dess helhet.

När jag ser tillbaka på arbetet med UFO-frågan har aktiviteterna legat nere över lag. Detta kan bero på en så kallad "flabs". Observationerna görs under en viss period, och under denna period har det inte kommit in några händelser om UFOs i rörelse. Kan tänkas att folk inte vill informera andra om detta eller fortfarande är rädd för att bli utskrattad av sina grannar. Deremot har jag hört att observationer har gjorts på den sydliga delen av jordklotet.

Med tanke på fortlöpande arbete för föreningens existens, ber jag ännu en gång dom som känner intresse för arbete med UFO-frågan, att höra av sig till styrelsen. Ju fler man är som jobbar aktiv, desto mindre belastar man varandra. Som situationen har varit på senaste tiden är det bara styrelsen som har arbetat. Detta kan inte hålla i längden, eftersom allt görs på fritiden, och dom flesta har familj.

Till sist vill jag önska alla en TREVLIG HELG.

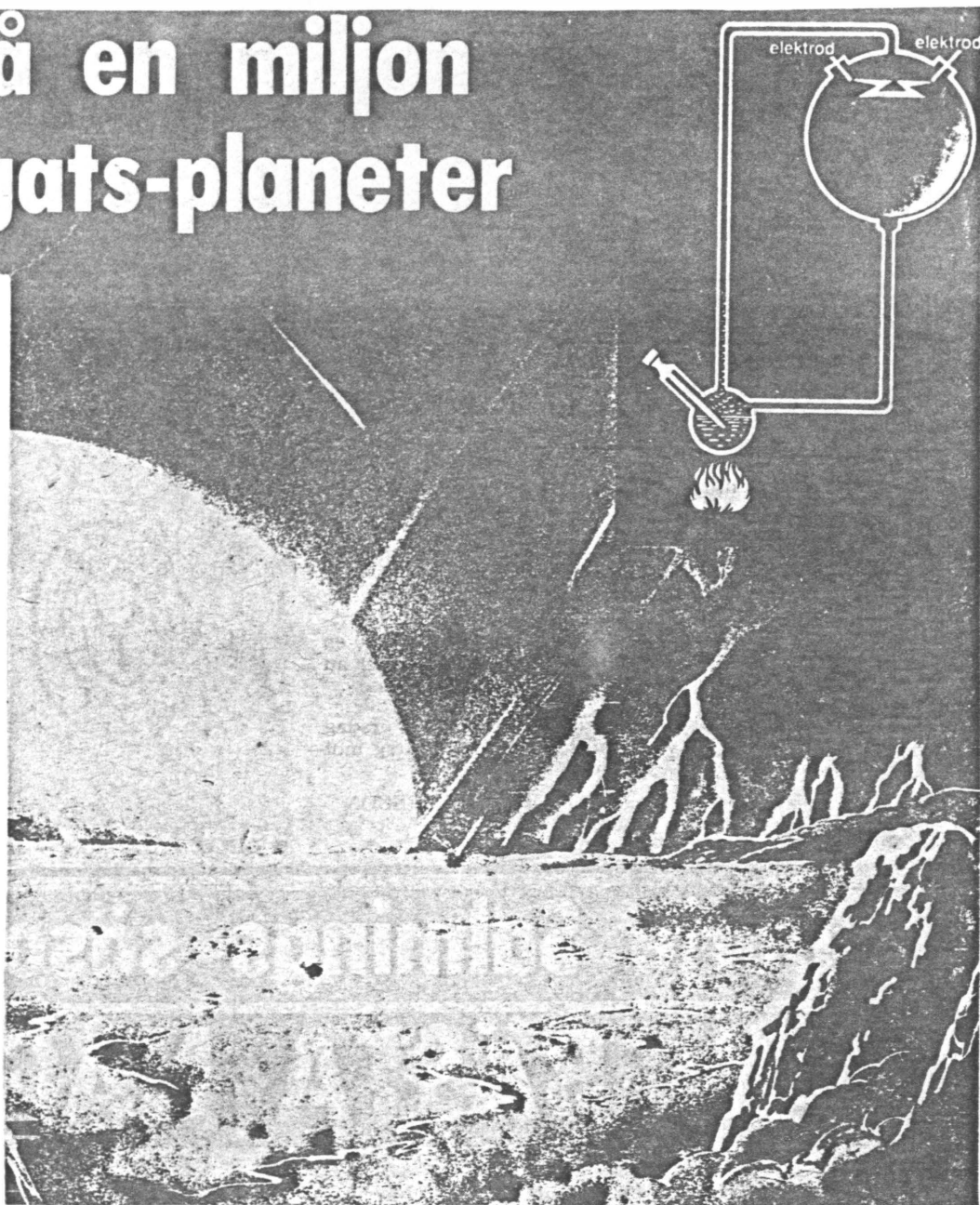
"REDAKTIONEN"
Här representerad av
Ove Strand.

Liv på en miljon Vintergats-planeter

Många försök har gjorts och görs för att få kontakt med eventuella främmande civilisationer i universum. Ännu har försöken varit resultatlösa. Beror det på att vi är ensamma i universum eller på att andra civilisationer kanske har förlorat intresset för tekniska ting och inte vill kommunicera? I senaste numret av Forskning och Framsteg, som är en av deltagarna i det pågående Informationsprojekt Universum, skriver astronomen Jan Högbom om denna fråga. Kanske kommer vi att upptäcka utomjordiska civilisationer med hjälp av den nya generation av rymdteleskop, som nu håller på att utvecklas...

I dag lutar de flesta teorier åt att planeter bildas som en följd av solens egen födelse. Detta antagande innebär att alla stjärnor i universum bör ha någon form av planetsystem runt sig.

fortsn. nästa sida.

VATTEN, AMMONIAK, METAN OCH VÄTE hör till de ämnen som bör ha funnits i stor mängd på jorden redan för 4 miljarder år sedan. Det förefaller ha varit en lämplig miljö för bildning av de första aminosyrorna -- byggstenarna i proteiner. I ett berömt experiment från början av 1950-talet visade nämligen amerikanen Miller att det ur dessa ämnen gick att framställa aminosyror på konstgjord väg under förhållande som bör ha rått på en tidig, primitiv jord utan liv. Experimentet bestod i att utgångsmaterialen förångades och gaserna utsattes för elektriska urladdningar ("åskväder") under en vecka. Resultatet blev att ett antal aminosyror bildades.

Var det så det egentligen gick till när Gud, enligt bibeln, skapade världen på en vecka? --

Bilden ur Forskning och Framstegs.

Därför bör det också finnas stora chanser till att det kan finnas liv på andra planeter i andra solsystem. Finns det intelligenta varelser och kanske mer avancerade än vi själva? Hittills är det bara inom science fiction-litteraturen som man mött sådana spekulationer.

Än så länge kan inte forskarna med tvärsäkerhet uttala sig om det finns liv -- i vår mening -- på andra planeter i världsrymden. Man letar hela tiden efter tecken till liv och det görs med hjälp av rymdsonder, teleskop m m. I dag har forskningen kommit ganska långt i sin förklaring till hur livet på jorden uppstått. Man börjar förstå hur det uppstått bakterier, flugor, fiskar, människor mm.

VARFÖR SÅ TYST?

Man frågar sig i dag bland forskarna varför det är "tyst" i universum, varför kan vi inte se något tecken på liv? Visserligen finns förutsättningar för liv -- men var finns livet?

Kanske är det så att det behövs några väldigt speciella omständigheter för att liv och intelligens skall uppstå? Detta skulle då ske så sällan att en civilisation liknande vår kanske bara finns i någon annan galax dvs så långt borta att avstånden blir ofattbara för en jordvarelse.

Det kanske också kan vara så att de mera utvecklade civilisationer som kanske finns har tappat intresset för sådana "barnsligheter" som teknik, rymdfärder och radio. Man kanske använder sin förmåga till filosofiskt och konstnärligt inriktade aktiviteter. Det kanske också är så att när den tekniska utvecklingen kommer igång så ger den en makt större än naturkrafterna. Våra grannar kanske inte klarade av sin egen utveckling. De kanske förintade sig själva!

/Hämtat ur Arbetarbladet 15 nov. 1977/

-----oooooooooooo-----

Enligt min mening är UFO-fenomen (flygande tefat) klotblixtar från solen. Eftersom solfläcksperioden är 11 år och UFO:s uppträdde talrikt i mitten av 50- och 60- talen, då solintensiteten tilltog, kunde man vänta sig en ny UFO-invasion i mitten av 1970- talet. Det är också vad som skett.

Enligt min teori är UFO:s elektromagnetiska fält, som innehåller gasplasma från solen. Plasmans sammansättning varierar beroende på var i solen den bildas. Detta är förklaringen till variationen i UFO:s utseende.

Då ett UFO inträder i jordatmosfären förlorar det energi och avkyls varvid en del av gasen kondenseras till flytande och fast form.

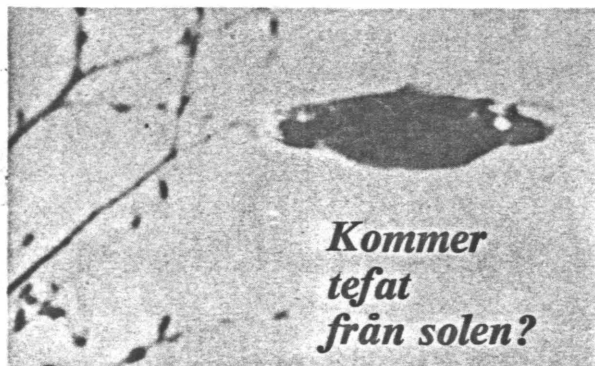
Möjligheterna till kemiska föreningar vid avsvanandet är många. Vid kondensationen minskas volymen till en bråkdel av den ursprungliga och värme frigörs, varvid den inströmmande luften upphettas, strömmar uppåt och på så sätt ger upphov till UFO:s tefatsform.

Stora UFO:s delar i allmänhet upp sig i mindre, vilka ofta bildar regelbundna formationer under inflytande av elektriska krafter.

Ett starkt stöd för teorin att UFO:s kommer från solen är att de ofta innehåller radioaktiv materia. UFO:s kan också nå månen. Där borde man kunna hitta intakta spår efter UFO:s som under miljarder år har träffat månen. Eftersom atmosfären fattas på månen kan "flygande tefat" inte bildas där men väl stenar och stoft.

Fastän de radioaktiva isotoperna i UFO:s i allmänhet snabbt avklingar har man funnit att månens ytlager har en ganska stark radioaktivitet. Denna teori förklarar även de mystiska magnetfälten på månen.

Bertil Flodin, fil dr Helsingfors.

"11000 år gamla kartor"

Ytterligare några kuriositeter från samma geografiska region:

I Geoy Tepe teckningar av spiraler, en sällsynthet för 6,000 år sedan!

I Gar Kobeh en flintindustri, som tillskrivs en ålder av 40,000 år.

I Bardostian liknande fynd, uppskattningsvis 30,000 år gamla.

I Tepe Asiab statyetter, gravar och stenredskap daterade 13,000 år tillbaka i tiden.

På samma plats har man påträffat förstenade exkrementer, som eventuellt inte härstammar från människor.

I Karim Schahir redskap och stendolkar.

I Barda Barda har man funnit handkilar och andra stenverktyg.

I Schandiargrottan har man påträffat skelett av vuxna män och barn. Dessa daterades med hjälp av C-14-metoden till omkr. 45,000 år före vår tideräknings början.

Listan skulle kunna fortsättas både länge och väl, varje ny post skulle ytterligare understryka det faktum att det geografiska området Sumer för cirka 40,000 år sedan befolkades av diverse primitiva människor. Men plötsligt, av hittills outgrundliga orsaker, dök sumererna bara upp där, med sin astronomi, sin kultur och sin teknik.

Fortfarande får man nöja sig med rent tentativa slutsatser om våra besökare utifrån rymden under forntiden. Tänkbart är ju att det plötsligt dök upp "gudar", som samlade halvvildarna i Sumer omkring sig och gav dem en del av sitt vetande. De små figurer och statyer som numera stirrar emot oss ur museernas glasskåp, visar en blandning av olika raser: glosögon, välvda pannor, smala läppar och oftast långa, raka näsor. En bild som passar mycket, mycket dåligt in i det schematiska tankesystemets föreställning om det primitiva.

Besökare från rymden i den grå forntiden?

I Libanon finns glasliknande stenar, så kallade tektiter, vari amerikanen dr Stair har upptäckt radioaktiva aluminiumisotoper.

I Irak och Egypten har man funnit slipade kristallinser som vi själva kan tillverka endast med hjälp av cesiumoxid, en oxid som bara kan utvinnas på elektrokemisk väg.

I Heluan finns ett tygstycke, en vävnad så fin och ömtålig, att den i dag bara skulle kunna vävas i en specialfabrik av specialister med stor teknisk erfarenhet.

I museet i Bagdad finns gamla elektriska torrbatterier, som fungerar enligt den galvaniska principen.

I samma museum kan man också häpet beskåda elektriska element från forntiden med kopparelektroder och en okänd elektrolyt.

Universitetet i London har på sin egyptologiska avdelning ett urgammalt skelett med en mycket fackmässig amputation tio centimeter ovanför höger handled i ett elegant, rakt snitt.

I Kohistan i Mindre Asiens bergland finns en grottristning som återger exakt de positioner stjärnorna intog för 10,000 år sedan. Här äro Venus och jorden förenade med linjer.

På den peruanska högslätten har man påträffat smycken av platina.

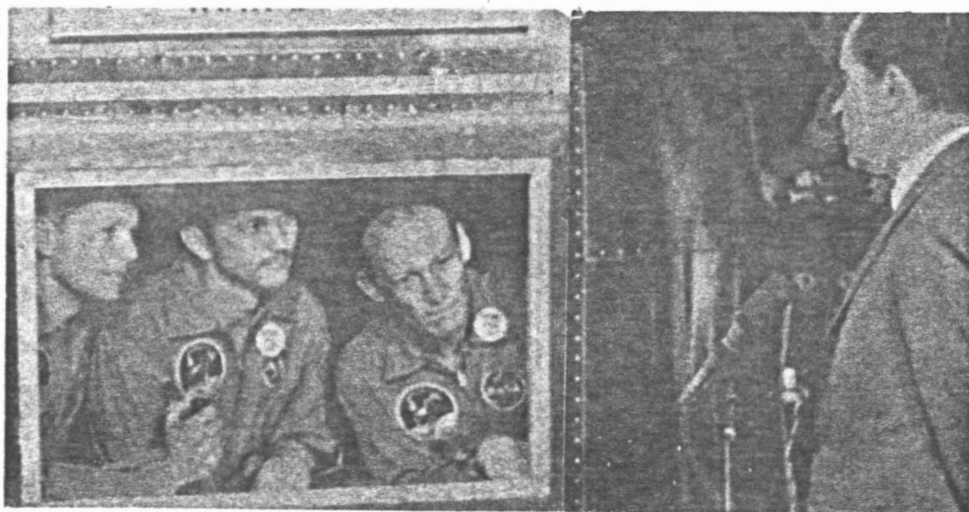
I en grav i Chou-Chou i Kina påträffades delar av ett bälte tillverkat av aluminium.

I Delhi finns en gammal järnpelare som inte innehåller vare sig fosfor eller svavel och därför inte heller kan brytas ner genom vittring.

/Fortsättning nästa nummer/

HISTORISK HÄNDELSE

FÖR NÄSTAN EXAKT 10 ÅR SEDAN – DEN 20 JULI 1969 – KUNDE TV-TITTARE ÖVER HELA VÄRLDEN FÖLJA DEN DRAMATISKA LANDNINGEN PÅ MÅNEN. FÖR FÖRSTA GÅNGEN HADE EN MÄNNISKA NÅTT EN ANNAN HIMLAKROPP. DE TVÅ FÖRSTA MÄNNEN PÅ MÅNEN VAR AMERIKANER. USA VANN MED EN HÅRSMÅN KLAPPJAKTEN. PIONJÄRERNA NEIL ARMSTRONG OCH EDWIN ALDRIN FICK INTE MINDRE ÄN TJOGET EFTERTRÄDARE PÅ MÅNEN. OCH ALLA BLEV DJUPT GRIPNA AV UPPLEVELSEN. FÖR ETT PAR AV RYMDMÄNNEN BLEV ÅTERKOMSTEN TILL JORDEN EN KLART SVÅRARE PÄRS ÄN SJÄLVA RYMDÄVENTYRET.

När Armstrong, Collins och Aldrin landade igen gick de i karantän och träffade Nixon.

Söndagen den 20 juli 1969 kom att gå till historien. En högsommardag här i Norden med grönskande landskap och fågelkvitter, med myllrande badliv på stränderna och fritidsbåtar ute på fjärden.

En kvav, het dag i Texas med glödande sol utanför den mörklagda, svalta luftkonditionerade kontrollcentralen i Houston – där människor och elektroniska system i oavbrutet samarbete följer rymdexpeditionen som är framme vid en främmande värld: En steril värld, utan liv – till i dag... Dagen har kommit då människor är på väg att för första gången landa på månen.

Apollo 11 ligger bakvänd i färdriktningen och den stora raketmotorn har bromsat ned hastigheten till 5800 km i timmen. Rymdskeppet har gått in i omloppsbana och gör ett varv runt månen på två timmar.

De tre astronauterna ombord – befälhavaren Neil Armstrong, Apollopiloten Mikael Collins och månlandarpiloten Edwin Aldrin – upplever dagar och nätter som bara varar en timme, medan de passerar i varv efter varv över månens dag- och nattsida. De ser den flammande solen och stjärnorna samtidigt i rymdens svarta tomhet. Jordklotet blänker marmorert i blått och vitt av hav och molnformationer – fyra gånger större än fullmånen sedd från jorden.

forts.nästa sida.

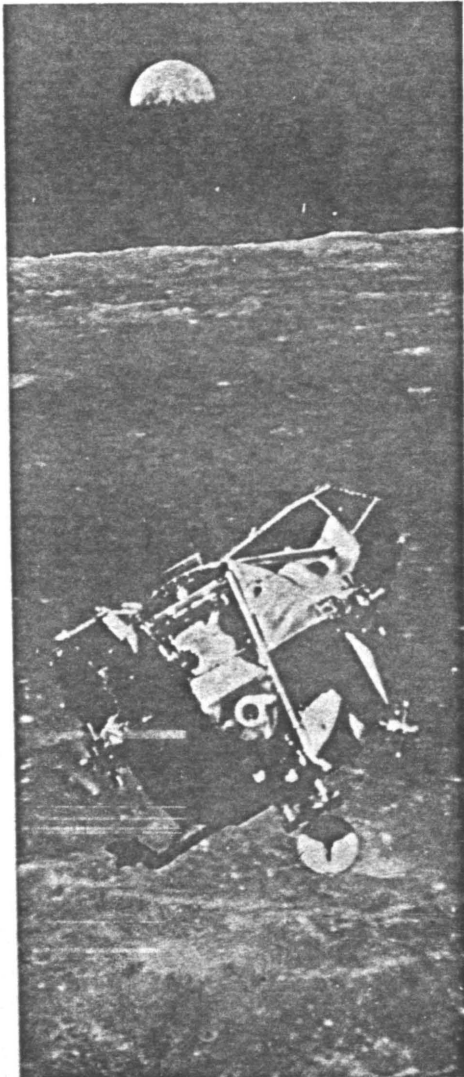
100 km under sig ser astronauterna kraterärriga landskap som sakta glider förbi. Sikten genom de små, tjocka glastrutorna skymms delvis av den skrymmande farkost som Apolloskeppet bär fastkopplad vid sitt nosparti: månlandaren - av besättningen kallad till Örnen - med dess kantiga dubbelkropp, knippen av styr-raketer och fyra spindelliknande landningsben.

Apollo 11 har virvlat tio varv runt månen. Astronauterna har spanat motdet utsedda landningsområdet, som de passerat över varannan timme. De har checkat månlandarens alla system, de har ätit lunch och middag och sovit. De har lyssnat på sportnyheterna från Houston, och även andra nyheter har sänts på deras kanal.

En obemannad sovjetisk rymdfarkost - Luna 15 - ligger i varv runt månen. Ryssarna har inte gett upp rymdkapplöpningen - de gör ett sista försök att dämpa glansen kring den förestående amerikanska månlandningen. Luna 15 är utrustad för att borra upp månmaterial och återvända till jorden. Risken finns att roboten kan hinna före astronauterna.

Armstrong och Aldrin intar sina platser i månlandarens kabin. Det är "ståplatser" - de ska flyga i stående ställning, med händerna på raketreglegen och stödda av selar från golv och tak. Sätena är slopade av utrymmesskäl, g-krafterna beräknas inte bli särskilt ansträngande.

Örnen kopplas loss från Apolloskeppet, de båda farkosterna fortsätter karusellfärden runt månen, svävande bredvid varandra. Collins styr undan till ett par km:s avstånd för att ge Örnen fritt svängrum. När farkosterna ännu en gång befinner sig över månens baksida, skjuter en bromsande raketflamma ut från månlandarens underkropp i exakt beräknad sekund. Collins ser Örnen sacka efter och sjunka - tills den slutligen försvinner som en liten glänsande insekt, på väg nedåt i en fallbana som sträcker sig runt nästan halva månen, med landningsområdet på månens framsida som mål.

Nedfärden tar drygt en timme. Armstrong och Aldrin har slutligen bromsat månlandarens fallhastighet till knappt en meter i sekunden. De befinner sig över södra utkanten av den väldiga lavaslätt som döpts till "Stillhetens hav" av gamla tiders astronomer. (Man trodde då att månens mörka ytor var hav.) Det råder tidig morgon i trakten - solen står lågt över månhorisonten, och varje ojämnhet i terrängen markeras av svarta slagskuggor. Det är utprovat årtal i förväg på modellandskap att just den ljusvinkeln är lämplig för astronauternas sökande efter släta-

ste möjliga mark.
- 30 meter... 20 meter... Stenblock till vänster - håll höjden!

De har bränsle kvar för en minut bara. Om de inte landat innan dess, kommer farkosten att falla som en sten, krossa underredet, de kommer aldrig därifrån...

Men så kommer beskedet!

Armstrongs röst är lugn, men instrumenten på kontrollcentralen avslöjar att hans puls i landningsögonblicket var uppe i 165. Trots sina erkända iskalla nerver har 39-åringen genomgått sitt livs pårs. klockan är 21.18 (svensk tid) den 20 juli 1969.

forts.nästa sida.

Ett omvänt perspektiv som astronauterna fick uppleva. Jorden stiger som ett litet blåvitt klot över månhorisonten.

Armstrong kryper ut först, stannar en stund på den lilla plattformen utanför, ser sig om över ökenlandskapet med den evigt svarta stjärnhimlen ovanför. Så klättrar han nedför lejdaren på Örnens främre landningsben, sätter ut vänster fot och provar marken.

Med kameran som är monterad frampå rymddräktens bröst, tar han en bild av det första fotavtrycket på månytan. Det är som om han hade stampat i ett centimeter-tjockt skikt av puder. Under stoftlagret känns marken fast. Han tar steget ut - han står på månen! Och Armstrong säger de historiska orden:

- Det är ett litet steg för en människa - ett jätteklov för mänskligheten.

Tjugo minuter efter honom klättrar Aldrin ned. Tillsammans trycker de fast en liten flaggstång med stjärnbaneret i månmarken. Flaggan är armerad med metalltrådar för att hållas utsträckt - här finns ingen vind som kan få den att fladdra. Spåren av astronauternas grovräfflade silikonsulor kommer att finnas kvar i åtminstone en miljon år - inget annat än ett kraftigt meteoritnedslag kan radera ut dem.

Månmarken är ganska hal, meddelar Armstrong. Ytstoftet fyller ut ojämnheter i berggrunden som ett smörjmedel. Man rör sig lätt i sjättedelstyngden, men vi måste prova nya sätt att gå...

Astronauterna lyfter ut vetenskapliga instrument ur ett förvaringsfack i Örnens underkropp. En seismisk detektor som ska registrera (jord)skalv på månen - en laserreflektor som ska användas till att mäta avstånd mellan jordens kontinenter på några centimeter när - en aluminiumskärm som fångar upp solvindens atompartiklar... Instrumenten kommer att sända information i årtal framöver.

Armstrong och Aldrin hinner få god "månvana" under de 2 timmar och 48 minuter som de vistas utanför sin farkost. De finner att en framåtlutad gång ger bättre fotfäste. De börjar leka i den svaga tyngdkraften som barnungar - hoppar jämn-fota, studsar, svävar upp för varje steg, och det grå stoftet yr kring deras fötter. De dansar en drömlig dans, fria från den jordiska tyngdlagens bojar.

Hundratals miljoner människor såg den unika direktsändningen i sina TV-rutor. Den ende som inte hade möjlighet att se de första männen på månen var deras kollega Mike Collins ombord på Apolloskeppet - som virvlade kring den öde himlakroppen i väntan på att två levande varelser de enda på dess yta skulle ta sig upp därifrån igen.

"Den ensamaste människan i världshistorien näst efter Adam", sa man om honom i Houston.

Armstrong och Aldrin klättrade upp tillbaka till Örnens kabin, släpande på lådorna med månprover i. De stänger luckan efter sig och fyller åter kabinen med syre igen, kryper ur mån-dräkterna och lägger sig att sova - Aldrin på golvet och Armstrong på raketmotorkåpan. Det hårda underlaget besvärar dem knappast - de väger ju bara en sjättedel... De sover gott, i sju timmar, trots vetskapen att de är totalt utlämnade - deras liv hänger på att raketmotorn startar när det är dags, annars kan ingen rädda dem från döden på månen. (Nej, de hade inga giftampuller med sig, som det ibland påståtts - det är enklare för astronauter att dö snabbt och smärtfritt genom att låta luften rusa ut ur kabinen.)

Senaste mannen på månen var Eugen Cernan (här är han med SE:s rymdexpert Eugen Semitjov). - Än har vi bara börjat, säger han.

forts.nästa sida.

Men allt går problemfritt. Armstrong och Aldrin väcks av en melodisnutt på radion från Houston och nedräkningen börjar för starten som måste ske på sek. rätt för att en dockning med Apolloskeppet ska kunna genomföras. Raketmotorn tänder och Örnens överkropp lämnar underkroppen som nu tjänstgör som start-ramp. Stjärnbaneret på månmarken fladdrar till – för enda gången – av raket-flammans heta vind. Örnen stiger allt högre medan den jagar ett och ett halvt varv runt månen. Man spårar Apolloskeppet med radar – slutligen har man det inom synhåll – de båda farkosterna dockar över månens baksida. Armstrong och Aldrin kravlar lyckligt leende in till Collins i Apollokabinen med sitt bagage. Örnens överkropp aborteras – den har gjort sin tjänst och får störta ned och krossas någonstans i kraterlandskapet. Den sista kritiska manövern återstår: Apollos raketmotor måste startas för att öka hastigheten så att farkosten sliter sig ur kretsbanan och tar kurs mot jorden – annars kommer astronauterna att bli kvar som eviga fångar i karusellen runt månen. Men drivsystemet är närmast idiotsäkert – bränslet består av två komponenter som självtänder när det blandas.

Apollo 11 har ännu en gång rundat månens baksida och besättningen ser över månhorisonten. De har kommit ur månens radioskugga och kan meddela Houston att hemfärden har börjat. Ännu är det lång väg kvar. Armstrong sträcker ut armen och mäter med tummen – den täcker hela jorden på det avstånd de befinner sig.

– Men jag känner mej inte speciellt stöddig för det, konstaterar astronauten. Jag känner mej faktiskt väldigt liten...

Som vi minns så kom de välbehållna hem, de första männen på månen. De plaskade ned i Stilla havet efter tre dygns färd plockades upp av hangarfartyget Hornet tillsammans med den värdefulla lasten av månprover och mängder av foton.

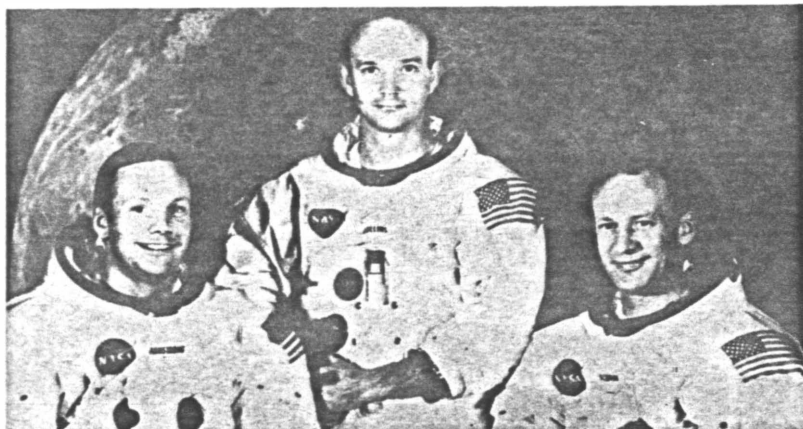
Under sina ensamma varv runt månen hade även Collins knäppt flitigt med kameran, bland annat över områden som kunde bli lämpliga landningsplatser för kommande månfärder.

Och under de närmaste följande åren kom den ena månexpeditionen efter den andra med alltmer avancerad utrustning och för att stanna allt längre. På de tre sista färderna medfördes elektriska bilar som gav astronauterna möjlighet att rulla omkring flera mil i månlandskapen med tyngre utrustning och att samla större mängder månprover.

Totalt sändes 24 man till månen (samtliga amerikaner – ingen ryss har ännu varit där). Tre av månfarna gjorde färden två gånger. Tolv man landade på månen. Samtliga återvände oskadda.

Den siste som lämnade månen var befälhavaren på Apollo 17, Eugen Cernan. (Det var hans andra månfärd – ingen har än vistats på och kring månen så länge som han.) Jag har suttit och pratat med Cernan över en kaffemugg på rymdkvarteret i Houston, och han sa något som gav en liten glimt av framtiden:

Det finns så enormt mycket mer att uträtta på månen. Jag var inte den siste. Jag är säker på att många fler kommer dit efter mej – för att verkligen ta vara på månens resurser. Hela Apolloprogrammet var bara en början...

Av de tre pionjärerna (fr.v.) Armstrong, Collins och Aldrin fick den sistnämnde nervsammanbrott.

Vad blev det av månmännen sedan – efter att de skrivit rymdhistoria och skyltat i TV och på tidningarnas förstasidor världen runt? Det har gått rykten att de flesta fått nervsammanbrott eller blivit religiösa. Var verkligen månen en sådan upplevelse? En sak är månfarna ense om – det var den mest fascinerande upplevelsen i deras liv. Vad ryktena säger stämmer i två fall.

forts.nästa sida.

Det var Edwin Aldrin (Armstrongs följeslagare på månen) som råkade ut för det enda nervsammanbrottet - vilket knappast månen hade någon skuld till. Det som knäckte Aldrin var uppgiften att spela rymdhjältens roll under PR-framträdanden jorden runt, vilket pågick i ett och ett halvt år efter månfärden.

Överallt fanns det också unga kvinnor som slängde sig i famnen på honom. Det var ju en sensation att få ligga med den värdsberömda mannen som varit på månen. Och Edwin var inte den som tackade nej. I Cape Kennedy-trakten förekom att kvinnor skröt offentligt med att de legat med flera astronauter.

Rymdhjältens äktenskap kraschade - hustrun Joan lämnade honom och tog de tre barnen med sig. Som en följd av det kom nervsammanbrottet. Aldrin skrev senare en bok där han berättar att landningen på månen var rena barnleken jämfört med "landningen på jorden" - det vill säga till de mänskliga problemen vid återkomsten. Han driver numera en teknisk konsultfirma i Kalifornien och lär sedan ha flyttat ihop med familjen igen.

Månmannen som enligt rykten blev religiös är James Irwin från Apollo 15. Han var för övrigt med om att köra omkring med den första månbilen. "Blev" är knappast det rätta ordet - religiös hade han alltid varit, och hans mors högsta önskan var att sonen skulle bli präst.

Efter månfärden startade Irwin en ny religiös rörelse - "Higt Flight" - med högkvarter i Colorado Springs. Han predikar för en masspublik om "sitt andliga möte med gud på månen" - bakom sig på estraden har han en jätteförstoring av en Saturnusraket omvärd av eldmoln. Rörelsen går så bra att ännu en astronaut - William Pogue från Skylab - har anslutit sig som vicedirektör för att sköta affärserna.

Ännu ett "uppseende fall" är Edgar Mitchell - astronauten på Apollo fjorton, som förutom att han gjorde den längsta promenaden till fots på månytan, även försökte sig på experiment med telepati och "sände tankesignaler" till jorden. Mottagare var den på området beryktade svensken Olle Jönsson i Chicago.

Mitchell gick senare helt över till parapsykologiska branschen och innehar numera ett privat forskningsinstitut utanför San Francisco. Det var för övrigt Mitchell som satte igång testerna med Uri Geller på Stanford Institute.

James Irwin blev religiös av månupplevelsen.

- FRANK BORMAN - befälhavare på Apollo 8 som gjorde den första månfärden och spann i tio varv runt månen under juldagarna 1968 - är nu direktör för detta stora amerikanska flygbolag Eastern Airlines.

- WILLIAM ANDERS - pilot på Apollo 8 - blev 1974 chef för Amerikanska kommissionen för reglering av kärnkraft. 1976 blev han erbjuden att bli USA-ambassadör i Norge - en post som han accepterade och fortfarande innehar.

- CHARLES CONRAD - som var befälhavare på Apollo 12 och utförde månlandning nr. 2 - började omedelbart därefter träna för sitt nästa rymduppdrag, som chef för rymdstationen Skylab. Han lämnade nyligen NASA och blev vicedirektör för ett TV-bolag.

forts.nästa sida.

- FRED HAISE - som deltog i den vådliga Apollo 13-färden, då en syrgastank exploderade och besättningen tog sig hem med månlandarens hjälp - har inte drabbats av något slags rymdrädsla. Han har ställt upp i det nya amerikanska skyttelprogrammet (liksom flera av veteranerna). Han gjorde den första provflygningen med en rymdskytte som kopplades loss från en jumbojet.

- ALAN SHEPARD - USA:s första astronaut som sändes upp med den lilla Mercury-kapseln 1961 och senare blev befälhavare för månexpeditionen Apollo 14 - är i dag dels ordförande i en stor byggnadsfirma, dels delägare i ett ölbryggeri. Han lär vara dollarmiljonär vid det här laget.

-MICHAEL COLLINS - som väntade ensam i Apollo 11 medan Armstrong och Aldrin tog de första stegen på månen - gav sig för en tid in i politiken och blev där statssekreterare. Nu är han sedan några år tillbaka direktör för det magnifika flyg- och rymdmuseet (världens största) i Washington.

- NEIL ARMSTRONG - slutligen den första människan på månen - lever i dag ett tillbakadraget liv som en professor i flygteknologi vid universitetet vid Cincinnati. Trots otaliga erbjudanden visar han aldrig upp sig på offentliga tillställningar. Bara en enda gång lär han ha berättat om sin fantasiska resa till månen - för en scoutförening. På lediga stunder ägnar han sig helst åt sin favorithobby - segelflygning. Kanske är det hans motreaktion efter att ha balanserat mellan liv och död på en raketflamma i en lufttom värld.

SE:special: Eugen Semitjov - NASA(foto)

UFO har börjat attackera folk.

FÖR FÖRSTA GÅNGEN HAR UFO FÖREMÅL (OIDENTIFIERADE FLYGANDE FÖREMÅL) UTFÖRT ATTACKER MOT MÄNNISKOR, OCH TOPPEXPERTER TROR ATT DE VÅLDSAMMA UFO-ATTACKERNA MOT MÄNNISKORNA I BRASILIEN KAN KOMMA ATT SPRIDA SIG UTÖVER VÄRLDEN.

Tusentals av människor i norra Brasilien säger sig ha sett UFO-föremålen, och två tragiska dödsfall har rapporterats till myndigheterna där UFO-föremålen varit inblandade.

Det mesta allvarliga och mystiska fallet är då 22-årige Jose Sousa dog, och hans 40-årige bror Firmino och kusinen, 36-årige Auleriano Alves, blev svårt brännskadade efter sitt möte med det tefatliknande UFO-föremålet. Det fallet är känt som "Crab Island Case" av UFO-experterna världen över och har förbluffat undersökarna och myndigheterna.

De tre fiskarna befann sig ombord på sin 12 meter långa fiskebåt då de plötsligt fick se UFO-föremålet komma ner över båten. De tre sövdes på något sätt ner under drygt fem timmar, och när två av dem vaknade upp igen med svåra brännskador fann Jose Sousas förkolnade lik. Då myndigheterna undersökte fiskebåten fann de inga som helst spår efter att någon brand skulle ha förekommit ombord, men däremot fann man en ovanligt hög radioaktivitet som ingen kan förklara.

Professor Carneiro Belfart undersökte det förkolnade fiskarna. Han förklarar:

- Brännskadorna var liknande som omen blixtnedslaget skulle ha slagit ner, men skulle det varit så måste ju båten också ha fått skador. Det hela är förbluffande för inte ett spår av brand ombord har man kunnat finna.

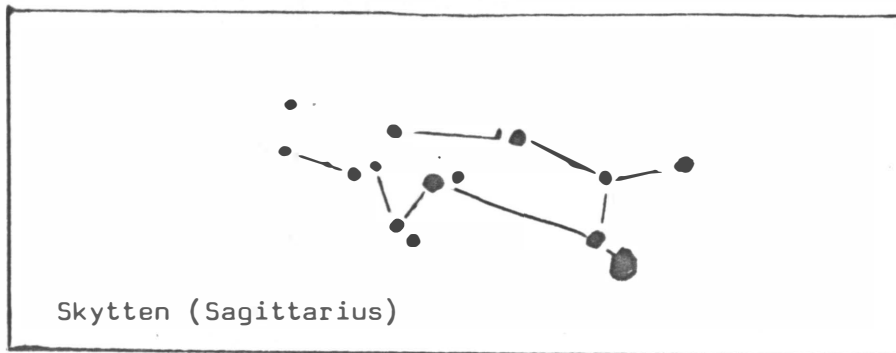
Dr. Sylvio Lago är hypnosexpert och hypnotiserade de två överlevande. Han berättar:

- Under djup hypnos berättar de två en identiskt lika upplevelse om fyra utomjordiska figurer som anlände till fiskebåten med ett UFO-föremål. De två ger också exakt identiska beskrivningar hur figurerna var klädda, såg ut etc. Jag är helt övertygad om att de fått besök av utomjordiska varelser som attackerade dem.

Andra toppexperter är av samma uppfattning, och man frågar sig... Skall UFO-föremålen slå på nytt och kräva nya dödsoffer?

/Hämtat ur Allers 37./

ASTRONOMI

Skytten (Sagittarius)

VAD ÄR EN STJÄRNA? forts.

De förhållanden man har att ta hänsyn till vid studie av stjärnornas struktur är täthet, temperatur, tryck, kemisk beskaffenhet och energiproduktion.

Vad den kemiska beskaffenheten beträffar, tycks de allra flesta stjärnorna bestå av väte med en mindre mängd helium, medan de andra grundämnena ingår i procentuellt försvinnande kvaliteter, närmast som ett slags förorening. Gemensamt för samtliga teorier om stjärnornas fysiska beskaffenhet är, att de förutsätter att temperatur, tryck och täthet ökar från stjärnans yta in mot dess centrum. Det gäller för alla kända typer av stjärnor.

I fråga om energiproduktionen antar man dock, att olika stjärnor har väsentligt olika mekanismer. Alla försök att härleda stjärnornas energi från ordinära förbränningsprocesser, sammandragning etc. har fört fram till orimligt korta livslängder för stjärnorna. Den enda tänkbara energikällan är därför att söka i en kärnprocess av något slag.

Många olika sådana är tänkbara, men det är framför allt två, som man funnit vara mer sannolika än någon annan i stjärnsammanhang, nämligen proton-protonreaktionen och kolcykeln. I relativt kalla stjärnor, t.ex. solen, torde proton-protoncykeln vara den förhärskade, medan kolcykeln enligt gängse teorier får allt större betydelse för energibalansen ju hetare en stjärna är.

WR-STJÄRNOR. En typ av stjärnor som tycks vara nära besläktad med klass O är de s.k. WOLF-RAYETSTJÄRNORNA (WR), vilkas spektra domineras av MYCKET breda emissionslinjer. Fastän de inte direkt kan inordnas i den konventionella spektralserien, torde de höra hemma någonstans på den heta sidan om O-stjärnorna.

B-STJÄRNOR. B-stjärnornas yttemperatur varierar mellan $25\,000^{\circ}\text{C}$ (B0) och $12\,000^{\circ}\text{C}$ (B9). De uppträder i alla tänkbara storleksklasser. Deras spektra karakteriseras av relativt starka vätelinjer. Heliumlinjerna däremot, framför allt de av joniserat helium, har trätt tillbaka högst avsevärt, utan att några andra grundämnen gjort sig påminda i stället. Först hos de senare medlemmarna av klassen (B5-B9) börjar K-linjen av joniserat kalcium att framträda något sånär iakttagbart.

Som typiska representanter för denna spektralklass kan nämnas BELLATRIX (B5-B9), REGULUS (B7V) och RIGEL (B8 Ia).

A-STJÄRNOR. Hos A-stjärnorna domineras spektret i allra högsta grad av vätelinjerna, som ofta är mycket breda. De når sin största intensitet kring klass A2 för att därefter avta. K-linjen växer sig kraftigare, och en del metallinjer börjar framträda, t.ex. av järn, magnesium och mangan. Yttemperaturen ligger mellan $11\,000^{\circ}\text{C}$ och $8\,000^{\circ}\text{C}$.

A-stjärnorna uppträder i alla storleksklasser och är mycket vanliga bland de välkända stjärnorna av denna typ kan nämnas VEGA (A0 V), DENEK (A2 Ia) och i Ormbäraren (A5 III).

forts. i nästa nummer.

70 turister såg tefat landa på Kanarieöarna

BILDEN HÄR INTILL ÄR EN AV MÅNGA AV "FLYGANDE TEFAT". BILDEN TOGS REDAN 1951 I USA. MÅNGA MÄNNISKOR HAR SETT "FLYGANDE TEFAT" - OCH HAR BERÄTTAT OM DEM. SENAST FÖR EN MÅNAD SEDAN SÅG ETT 70 -- TAL PERSONER ETT TEFAT PÅ KANARIEÖARNA.

För bara någon månad sedan, den 25 juni, landade ett flygande tefat på Kanarieöarna. Minst 70 personer såg farkosten och om de inte är tokiga eller alla samtidigt drabbades av hallucinationer så var det verkligen en utomjordisk farkost som landade nära byn Galder på Gran Canaria.

En läkare, Julio Padron y Leon, iakttog farkosten från 80 meters håll:

- Jag såg jättelika gestalter på plattformen inne i den stora, tefatsliknande farkosten. De var sysselsatta vid något som liknade ett instrumentbord. De var klädda i rödaktigt skimrande overaller och hade några kulformade föremål på huvudet. De hade inga fingrar, utan deras armar liknade mest vingar eller fenor.

Taxichauffören Dionos Munoz körde vid samma tidpunkt en passagerare i närheten av byn Galder. Så här skildrar han sin upplevelse:

- Plötsligt kom en eldkula med ljusblå kanter mot oss. Den passerade över bilen och försvann bakom en låg kulle. Jag körde efter den och när vi kom runt kullen såg vi en tio meter hög farkost stå framför oss på åkern. Den var omgiven av ett kraftigt ljussken. Jag såg flera storvuxna gestalter i närheten av farkosten.

Även på det astronomiska observatoriet i Izana iaktogs fenomenet. En anställd på observatoriet, senor Belayo, berättar att två eldkulor närmade sig från grannön Gomera. De liknade kometer. Under sina 16 år på observatoriet har Belayo aldrig sett något liknande.

Enligt samstämmiga ögonvittnen startade farkosten igen efter 20 minuter. Den lyfte ljudlöst från åkern och försvann. Åkern blev svartbränd och ett vitt puder täckte kanterna av den brända cirkeln. Plantorna rundt omkring låg tätt tryckta mot marken.

Tro det eller ej. Vad som kunnat konstateras i sammanhanget är att alla TV-sändningar på ön stördes under den tid som farkosten var i närheten. Tillräckligt många vittnen finns för att spanska myndigheterna ska göra en stor undersökning av händelsen. Mer än 70 ögonvittnen ska utfrågas.

Det är vanligare än man tror att folk ser flygande tefat. Eller UFO, som man säger på fackspråk, vilket betyder Unidentified Flying Objects. När UFO-Sverige hade sitt årsmöte i Västerås förra året kunde de berätta om över 500 iakttagelser på bara ett år.

UFO-Sverige, som har cirka 2 500 medlemmar, kan också visa att de flesta svenskar tar tefatsmysterierna på blodigt allvar. För fem år sedan gjorde de en undersökning bland närmare 4000 slumpvis utvalda personer bosatta i Sverige. Över 70 procent av de 1 200 personer som svarade sa, att de är seriöst intresserade av flygande tefatsfrågan.

Vittnesmål finns det gott om. Folk träder fram, trots att de riskerar att bli utskrattade, och berättar om oförklarliga fenomen.

En av de mest kända berättelserna kommer från pollenkungen Gösta Carlsson. En vacker vårkväll 1946 tog han en kvällspromenad vid havet utanför Ängelholm. Plötsligt såg han ett ljussken inne i skogen. I en glänta fick han se ett rymdskepp. Runtom i marken gnistrade det som från tomtebloss.

Plötsligt kom en varelse fram mot Gösta Carlsson. Han var klädd i en tätt åtsittande overall med kapuschong. Han hade något som liknade en bälgkamera på magen. När han var några meter från Gösta Carlsson sträckte han upp handen på samma sätt som en polis som gör stopptecken. Han sa ingenting utan stod bara stilla med handen uppsträckt.

De människoliknande varelserna arbetade med några slags reparationer på utsidan av farkosten. De verkade helt obesvärade av att Gösta Carlsson stod där.

Efter en kvart lämnade Gösta Carlsson platsen. Han skulle försöka gå en bit in i skogen och närma sig rymdskeppet bakvägen. Då såg han ett ännu kraftigare ljussken och farkosten rörde sig uppåt.

Först 25 år senare började Gösta Carlsson berätta om vad han upplevt under sin promenad 1946. Han har nu låtit göra ett cementerat monument i skogsglantan där han såg farkosten.

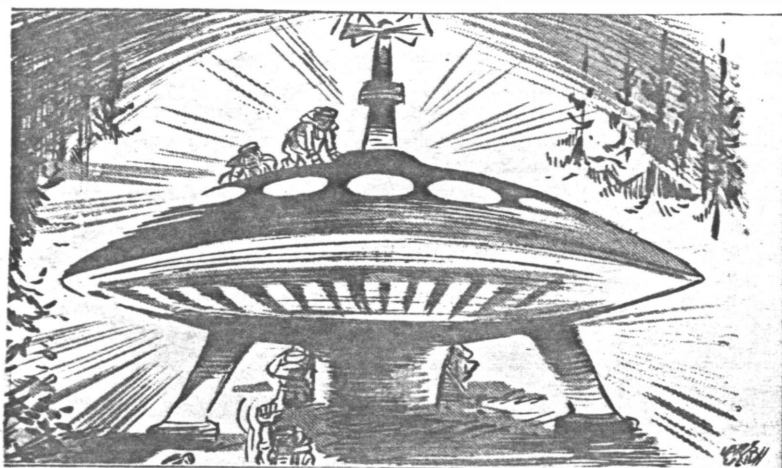
Ett annat vittnesmål är från 1959. Snickarna Stig Ekberg och Harry Sjöberg var på väg i en lastbil från Stockholm mot Väddö i Roslagen. Klockan är strax efter tio på kvällen då motorn plötsligt stannar helt. De två männen i bilen ser hur ett lysande föremål sänker sig ner över vägen.

Det är ett runt föremål. Cirka 15 meter i diameter. Det roterar och man kan inte se några fönster eller dörrar. Ljuset är så starkt att det lyser upp en radie av 200 meter.

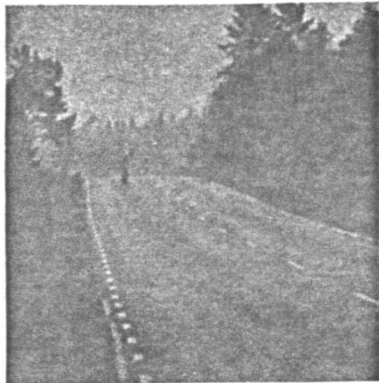
De två snickarna tror att det är luftvärnet som är i farten och provar en ny strålkastare. Men de inser snart att föremålet framför dem är något alldeles okänt. De går ur bilen.

I samma ögonblick lyfter föremålet.

När föremålet är borta startar bilen utan problem. De två männen kör fram mot platsen där föremålet stod. Allt de hittar är en varm sten, en metallbit med runda blankpolerade hörn.

"Pollenkungen" Gösta Carlsson såg ett rymdskepp 1946 som såg ut som på den här teckningen. Runt skeppet gnistrade det som från tomtebloss. Mot honom kom en varelse i overall och gjorde stopptecken mot Carlsson. Efter en kvart lyfte farkosten uppåt igen.

Det var på den här vägen mot Vaddö i Roslagen som Stig Ekberg och Harry Sjöberg 1959 mötte ett rymdskepp. Deras bils motor dog och vägen blockerades av rymdskeppet. Ljusskenet från farkosten lyste upp en radie på 200 meter innan det lyfte!

En dansk polisman - Evald Mårup - tog en rad bilder på flygande tefat när han var ute på patrullering med polisbilen. Bilderna på luftskeppet togs utanför Haderslev en augustikväll och ljusskenet runt farkosten syns tydligt på bildserien.

Det dröjer många år innan Stig Ekberg och Harry Sjöberg berättar om sina upplevelser. Till slut låter de några experter titta på den mystiska stenen. En del av stenen befinner sig för närvarande hos Berkeleyuniversitetet i USA för analys. Men ingen har hittills kunnat bestämma stenens exakta kemiska sammansättning.

Den fjärde mars 1967 kunde en hel familj se en rymdfarkost. Familjen Söderström, som bor några kilometer utanför Vilhelminas stadsgräns, väcktes på natten av ett flygande tefat svävande över gården.

Det var cigarrformat, cirka 35 meter långt och 8 meter brett. Man kunde inte se några fönster eller dörrar. Det verkade vara metalliskt.

Äldste sonen var den förste som såg föremålet. Han började skälva i hela kroppen. Han väckte föräldrarna, Elsa och Erik, och brodern Tommy. De trodde först att det var en synvilla. Men så höjde föremålet sig och svävade iväg bort mot Ångermanälven.

Samtidigt kom ett mindre skepp svävande fram till gården. Det stora försvann först och det lilla följde efter. Hela föreställningen tog omkring 20 minuter. Då var klockan två på natten.

Ett av de vanligaste vittnesmålen under de senaste åren handlar om de mystiska "rymdkulor" som störtar eller landar i våra svenska sjöar. Den 16 maj 1969 såg tre personer detta fenomen.

Signar Holmgren i byn Rockträsk i Norrbotten såg en lysande kula gå i en vid båge ner mot den frusna sjön Rockträsk. Där mjuklandade den omkring 300 meter från stranden. Signar Holmgren sprang in och hämtade sin son Åke och hans hustru Gunilla. Från fönstret i övervåningen kunde de tre se hur kulan låg kvar på isen och lyste med ett starkt sken.

På andra sidan sjön stod två personer och tittade på föremålet i kikare.

Listan på mystiska eld klot, svävande farkoster och flygande tefat kan göras hur lång som helst.

Men försvarsstaben och försvarets forskningsanstalt, FOA, tror däremot inte på flygande tefat eller andra rymdfarkoster. Ofta är det rena fantasier, menar man.

FOA törs inte säga sanningen, menar UFO-anhängarna. De är rädda för att människor ska gripas av panik om det kommer fram hur ofta folk ser rymdfarkoster.

Vad man än tror om flygande tefaten så kan det ju hända att man får se något mystiskt och oförklarligt en dag. Då kan man ta kontakt med UFO-Sverige. Adressen är: Riksorganisationen UFO-Sverige Box 311, 591 03 Motala 3.

/ hemtat ur tidningen NU i bild /

II jan. 1950: Variety (New York).
TJUGO FRÅGOR TILL FLYGVAPENET, av Frank Scully.

Förfrågningar ger vid handen att flygande tefat har monterats ner i New Mexico och Arizona och sänts tillbaka till Wright Field, Dayton, (Ohio) och sedan försvunnit. Flygvapenet besvarade sig inte ens med att säga "vi har ingenting att meddela", men tidningar som "Los Angeles Daily Mirror", "The Buffalo Evening News", "The Christian Science Monitor", "Fortnight", "The Canyon Crier" och radio-kommentatorer landet runt har tagit upp saken och spritt den vidare. Ännu i april 1950 hade endast en av frågorna besvarats -- och inte av flygvapnet.

9--13 jan. 1950: The New York Times.
EINSTEIN KUNGÖR STOR UPPTÄCKT.

Einstein har med hjälp av en andragradsekvation klarlagt att energi och materia är samma sak. "Nu har dr. Einstein tagit ännu ett steg framåt. Han har ställt upp en serie ekvationer vilka, enligt vad han förklarar, uttrycker alla samband i fysikens värld. I synnerhet ger de besked om sambandet mellan gravitationen och de elektromagnetiska krafterna omkring oss".

20 jan. 1950: the Kansas City Times.
DE SMÅ MÄNNEN I RYMSKEPPEN SEGLAR ÅTER TILL DIKTENS VÄRLD.

De invånare i Denver som berättat för Rudy Fick om resenär från Venus och framlade "bevis" för honom löper nu ifrån ansvaret för sin fantastiska historia. En bilförsäljare berättar en historia som han fått höra av en ingenjör från Denver vid namn Georg Coulter. Historien förvanskades när den berättades vidare och kom slutligen att gå ut på att Fick verkligen hade sett flygande skivor. I stället hade han vidarebefordrat en historia som berättats för honom. Bilförsäljaren hade spelats ett spratt.

23 jan. 1950: Los Angeles Daily Mirror.
HAR 15-ÅRIG POJKE LÖST "TEFATETS" GÅTA? Av Dick Williams.

Så här gick det till när en femton års pojke, som var road av att bygga kortvågsradio, av en slump fann våglängden för en magnetisk frekvens. Varje dag som han ställde in sin radio på den frekvensen stoppade han vartenda motorfordon med magnettändning inom en radie av fem kilometer. Episoden inträffade 1941 i Appleton, Wisconsin. När Dick Williams undersökte saken närmare fann han att flygplan som flög över hans hus också fick motorstopp. På den lokala flygplatsen hade man vid flera tillfällen noterat förhållandet.

2 feb. 1950: Los Angeles Daily Mirror.
FLAMMOR I SKYN -- FLYGARE FRÅN TUCSON JAGAR "SKIVA".

Tucson, Arizona, 2 feb. (AP). En militärflygare vid namn Davis Monthan har jagat ett okänt föremål i sin B-29. Han lyckades inte hinna ifatt föremålet, som efterlämnade "en lång svans av rök" då det med mycket hög fart försvann bakom en bergskedja. På försöksstationen White Sands i New Mexico förklarar man att föremålet inte var en raket, eftersom ingen skjutning ägt rum den dagen.

9 feb. 1950: Los Angeles Herald Express.
FLYGANDE STRUT -- MÄRKLIGT FLYGPLAN ÖVER SAN FRANCISCO.

San Francisco, 9 febr. Fem personer i San Leandro, Kalifornien, samt major J.L. Kraker, säger sig ha observerat ett föremål som liknade en trettio fot stor glasstrut. Det flög över flottstationen i Alameda på omkring 1.500 meter och försvann i sydost med mellan sjuttiofem och nittiofem miles i timmen. Det efterlämnade kondensationsslingor.

LITTERATURSIDA

UFO -BÖCKER

Steiger Brad: Fallet
Olof Jönsson.
(Zinderman 1973)

Watson Lyall: En
större verklighet.
Mellan vet.o. övertro
(Norstedts 1974)

Charroux Robert: Rymdens
budbärare.

Landningsfältet (för UFOs)
på Nazcaplatån. Människans sagolika historia ristad i
Andernas sten. Rikt illustrerad, häft. 294 sid.

Fuchs W.R.: Liv under fjärran solar.

Hur gör man sig förstådd i kontakten med invånare på
planeter i andra solsystem? Illustrerad, inbunden, 153 s.

Smith Wildert B.: Fakta om flygande tefat och deras
drivmetoder.

Skarpsinniga analyser av ett omfattande repportmaterial
har skingrat alla tvivel kring existensen av utomjordiska
varelser. Inbunden, 76 sidor

Jungkvist B. : UFO - en fantastisk verklighet.

En detaljerad och fascinerande bakgrund till hela
UFO-gatan. Rikt illustrerad, häft. 228 sid.

Borealis : Vänner i Universum.

De universella lagarna och rymdvarelsernas levnadssätt.
Hur drivs ett flygande tefat? Inbunden, 105 sid.

Magnusson S.: "Flygande tefat"....

Vad säger vetenskapen? En redovisning av den nya forsk-
ningen kring UFOs. Det pågår en allvarlig UFO-forskning
på många håll i världen. Inbunden, 182 sid.

Stigsjö Staffan: Tefatsfolket har landat.

En imponerande översikt över vad man hittills vet om UFOs
världen över och om den diskussion som pågår.
Häftad, 218 sid.

